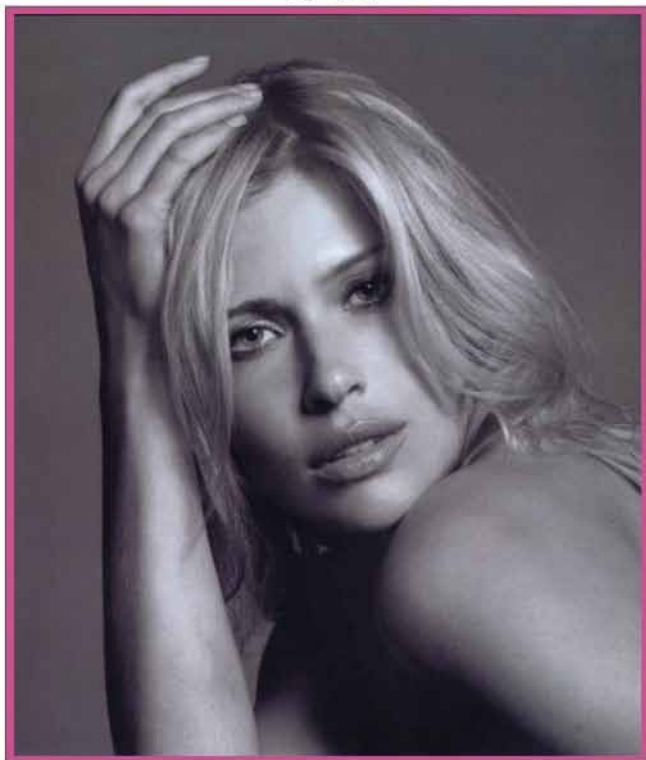

POLİSİYE DİZİ: 21

Mickey Spillane
KANUN BENİM
BİR MIKE HAMMER ROMANI

♥
CAN

İngilizce aslından çeviren:
AYŞE GÜL GÜRE

Mickey Spillane
KANUN BENİM

POLİSİYE DİZİ

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayıma Hazırlayan
Pınar Savaş

Dizgi
Serap Bertay

Düzeltili
Nurten Sönmezcan

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım : 2003

ISBN 975-07-0345-6

© E. Dutton & Co., Inc., 1947. Renewed Mickey Spillane, 1975.
Published by arrangement with Dutton, a member of Penguin Putnam Inc. /
Akcalı Telif Hakları Ajansı / Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Mickey Spillane KANUN BENİM

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
AYŞE GÜL GÜRE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com
Özgün adı

I, the jury

**MICKEY SPILLANE'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

KARANLIK YOL / *roman*
ÖLÜM TACİRİ / *roman*
KANUN BENİM / *roman*

Karına ithaf edilmiştir

Şapkamdaki yağmur damlalarını silkip odaya girdim. Ağzını açan olmadı. İçerdekiler kibarca geriye çekilip bana yol açtılar. Herkesin gözünün üstümde olduğunu hissediyordum. Pat Chambers yatak odasının kapısının önünde durmuş, Myrna'ya destek olmaya çalışıyordu. Hıçkırıklarla her yanı sapır sapır dökülüyordu yavrucağızın. Yanına gidip kollarımı Myrna'ya doladım.

“Yavaş ol, bebeğim,” dedim usulca. “Gel şuraya uzan biraz.” Onu odanın diğer ucunda duvara dayalı duran kanepeye götürüp oturttum. Hali perişandı. Mavi gömleklilerden¹ biri bir minder koydu kanepenin bir ucuna. Myrna uzanıp yattı boylu boyunca.

Pat parmağıyla bana gel-gel yapıp yatak odasını işaret etti. “İçeride, Mike,” dedi.

İçeride. Bu sözcük balyoz gibi indi kafama. Orada –içeride– en yakın kara gün dostum, yerde cansız yatıyordu. Ceset. Artık ona böyle diyebilirdim. Daha dün Jack Williams'tı oysaki. Balta girmemiş ormanların vıcık vıcık balçığında iki savaşı yılı boyunca

¹ Üniformalı devriye polisi. (Çev.)

yanımda yatıp kalkmış olan can dostum Jack. Dostum için sağ kolumu feda ederim, diyen ve beni karnımdan şişlemeye hazırlanan bir Japon pezeven-gine saldırınca da sağ kolundan olan biricik Jack. Süngü üst kol kaslarını parçalamış, doktorlar da Jack'in kolunu kesmek zorunda kalmışlardı.

Pat tek söz söylemedi. Cesedi örten çarşafı kaldırıp o soğuk yüze parmaklarımla dokunuşumu izledi uzaktan. Ömrümde ilk kez ağlayacak gibi oluyordum. "Neresinden vurulmuş, Pat?" diye sordum.

"Karnından. Bakmasan daha iyi olur bence. Katil kurşunun ucunu çentip göbeğinin altından vurmuş."

Gene de çarşafı çekip aldım Jack'in üstünden. Sallamaya hazırlandığım küfür donup kaldı gırtlığımda. Jack'in üstünde bir tek külotu vardı. Tek elinin parmakları acıyla kasılıp kalmıştı karnında. Kurşun küçük bir delik açarak girmişti bedenine; ama çıktığı yerde, içine yumruğumu sokabileceğim büyüklükte bir delik bırakmıştı.

Çarşafı yeniden usulca dostumun üstüne çekip ayağa kalktım. Olup bitenleri anlamak zor değildi. Yatağın yanından başlayıp Jack'in takma kolunun durduğu yere kadar uzanan kan izleri vardı yerlerde. Yatak ucu kilimi, dertop olup kalmıştı cesedin altında. Dostum tek sağlam koluyla yerde sürünmeye çabalamış, ama ulaşmaya çalıştığı şeye bir türlü ulaşamamıştı.

Hâlâ kılıfında duran eski beylik tabancası, kılıf kayışının ucunda, sallanır koltuğun arkalığında sarkıyordu. Dostumun ulaşmaya çabaladığı şey buydu işte. Karnına bir kurşun yedikten sonra bile pes etmemişti.

38'liğin ağırlığı altında geriye yatmış olan koltu-

ğa işaret ettim. “Bunu siz mi yerinden oynattınız, Pat?” diye sordum.

“Yo-o... Niye sordun?”

“Koltuğun yeri orası değil. Anlamıyor musun?”

Pat’in akli karışmıştı. “Ne demek istiyorsun sen?” diye sordu.

“Bu koltuk şurada –yatağın yanı başında– dururdu. Bu odaya yeterince girip çıktığım için, bunu çok iyi anımsıyorum. Kurşunu yiyince, koltuğa doğru uzanmış Jack; ama katil hemen çıkıp gitmemiş. Orada öylece dikilip Jack’in acı içinde yerde sürünüşünü izlemiş. Jack silahının peşindeymiş, ama bir türlü ulaşamamış ona. Eğer katil koltuğu çekmemiş olsa, bal gibi erişebilirmiş silahına. Tetik budalası pezevenk, odanın kapısında durup Jack’in son çırpınışlarını gülererek, dostum pes edene dek koltuğu santim santim geriye çekerek izlemiş olmalı. Cehennem azabı çeken birine eziyet ederek. Gülererek. Bu sıradan bir cinayet değil, Pat; bugüne kadar gördüğüm en soğukkanlılıkla ve bilerek işlenmiş cinayetlerden biri. Bunu yapanı enseleyeceğim.”

“Bu işe karışacak mısın yani, Mike?”

“Karışacağım. Ne bekliyordun ki?”

“Ağırdan al. Zıvanadan çıkmamalısın.”

“I-ıh, Pat. Yıldırım gibi dalacağım işin içine. Yarış şu anda başladı. Katili ben istiyorum. Her zamanki gibi birlikte çalışacağız; ama işin sonunda tetiği çeken ben olacağım.”

“Yo, Mike; böyle olmaz. Bunu biliyorsun.”

“Pekâlâ, Pat,” dedim. “Senin yapacak bir işin var; ama benim de. Jack benim en yakın dostumdu. Biz birlikte yaşadık, birlikte savaştık. Tanrı şahidim olsun, bu katilin adalet denen sürecin ağır işleyen çarklarından geçmesine izin vermeyeceğim. Allah

kahretsin, Pat! Ne olacağını biliyorsun! Böyle hırbo- lar bulunabilecek en iyi avukatı buluyor, yasalardan yararlanıyor ve sonunda neredeyse kahraman ilan ediliyorlar! Oysa ölenler kendi dertlerini anlatamı- yorlar ki. Neler olup bittiğini söyleyemiyorlar! Kar- nına bir domdom kurşunu yemenin nasıl bir şey olduğunu jüriye nasıl anlatabilir Jack? Jüri koltu- ğunda oturanların hiçbiri, ölmenin ve de ölerken katilinin yüzüne karşı güldüğünü görmenin ne demek olduğunu bilemez. Tek kolluymuş. Eee... ne demek oluyor bu? Savaş madalyası varmış demek. İyi ama jüridekilerden herhangi biri, vurulduğu için öfkeden gözü dönerek karnına dolan kana filan boş verip neye mal olursa olsun katilinin canına okuya- bilmek için tek kolla silahına doğru yerde sürünme- yi denemiş midir hiç? Tabii ki hayır, Allah kahret- sin! Burnu büyük avukatın biri, zavallı müvekkili- nin o sırada cinnet geçirdiğini ya da kendini savun- mak için ateş ettiğini ileri sürerek jüriyi gözyaşları- na boğmaya çalışırken, jüri üyeleri –görevlerinin gereği– soğukkanlı ve tarafsız bir tavırla otururlar sandalyelerinde. Güzel. Hukuk kurallarına diyece- ğim yok; ama bu kez kanun benim. Soğukkanlı ve tarafsız olmaya hiç niyetim yok. Bütün bunları anımsayacağım ben!”

Ellerimi uzatıp Pat'in ceketinin yakasına yapış- tım. “Ekleyeceğim bir şey daha var, Pat,” dedim. “Beni can kulağıyla dinlemeni ve söyleyeceklerimi tanıdığın herkese iletmeni istiyorum. Benden nefret eden sürüyle hergele var, bunu biliyorsun. Bu herif- ler, bana bulaşmaya kalkarlarsa kafalarını uçuraca- ğımı bildikleri için benden tiksindirler. Yapmadığım bir şey değil bu; ve gene yapacağım.”

İçim öylesine nefretle doluydu ki patlamak üze-

reydim. Dönüp yerde yatan, Jack'ten arta kalmış o şeye baktım. İçimden dua etmek geliyordu ama öylesine kızgındım ki.

“Ölüp gittin, Jack,” dedim yüksek sesle. “Artık beni duyamazsın. Belki de duyuyorsundur, kimbilir. Duyabildiğini umarım, çünkü şimdi söyleyeceklerimi işitmeni istiyorum. Beni uzun zamandır tanıyor-sun. Şimdi sana vereceğim sözü ölene dek tutaca-ğım. Seni öldüren pisliğin canına okuyacağıma söz veriyorum. Elektrikli iskemleye oturmayacak o. İpte sallanmayacak. Tıpkı senin gibi göbek deliği-nin hemen altına yiyeceği bir kurşunla geberecek. Kim olursa olsun, onu enseleyeceğim. Bunu unut-ma. Kim olursa olsun. Ant içiyorum.”

Gözlerimi yerden kaldırdığımda Pat'i tuhaf tuhaf bana bakarken buldum. Kafasını salladı iki yana. Aklımdan geçenleri biliyordu. “Sakinleş, Mike,” dedi. “Bu konuda manyaklaşma. Seni iyi tanırım. Bu işle ilintisi olan herkesi zımbalamaya başlayacak ve başını asla kurtulamayacağın bir belaya sokacaksın.”

“Rahatla, Pat, artık sakinleştim. Korkma, bun-dan böyle yalnız bir tek kişinin peşindeyim, katilin. Sen polissin, Pat. Kurallar elini kolunu bağlıyor. Amirin var, amirinin amiri var. Oysa ben tek başıma-yım. Canımın istediğinin kışına indirebilirim tek-memi; kimsecikler de bir şey yapamaz. Beni işim-den atabilecek kimse yok. Zımbalanırsam, aldırın da olmaz belki; ama hâlâ özel dedektiflik belgem ve silah taşıma ayrıcalığım var; tüm pisliklerin ödü kopar benden. Ben kinlenince, ölesiye kinlenirim, Pat. Bu işin altındakilerin enselerine bindiğimde, işi başlattıklarına bin pişman olacaklar. Bugünlerde bir gün, delikli demirim elimde, bu katil de karşımda

olacak. Katilin yüzüne bakacağım ve kurşunu karnına sıkacağım. Yerde kıvrılırken de yüzüne bir tekme atıp dişlerini dökeceğim... Sen bunu yapamazsın, Pat. Sen yasaların kitabına uymalısın, çünkü sen Cinayet Masası'nın amirisin. Bu iblis, işin sonunda elektrikli sandalyeye oturur belki de. Bu sence yeterli olabilir, ama bence olmaz. İşin kolayına kaçmak olur bu. Jack nasıl öldüyse katil de öyle ölecek, Pat.”

Söyleneyecek başka bir şey kalmamıştı. Pat'in yüzündeki ifadeden, beni caydırmaya çalışmaya-
cağını anladım. Katile benden önce ulaşmak ve herifi deliğe tıkmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yatak odasından birlikte çıktık. Sorgu yargıcının adamları, cesedi götürmek için odaya girdiler.

Myrna'nın bunu görmesini istemiyordum. Başını omzuma dayayıp istediği kadar ağlayabilsin diye yanına oturdum yavrucağızın. Böylelikle nişanlısının sedyede dışarı çıkarılışını görmesini de engellemiş oldum. İyi bir kızcağızdı Myrna. Dört yıl önce bir gece, o zamanlar hâlâ polis olan Jack, onu Brooklyn Köprüsü'nden atlamak üzereyken yakalayıp canını kurtarmıştı. O günlerde perişan haldeydi Myrna. Uyuşturucu kanını iliğini kurutmuştu. Jack onu evine almış, yeniden sağlığına kavuşana dek tüm tedavi giderlerini karşılamıştı. Myrna'yla Jack, sevgi çiçeğinin tomurcuklarını birlikte büyütmuşlerdi. Araya savaş girmemiş olsaydı, çoktan evlenmiş olurlardı.

Jack savaştan tek kolla geri döndüğünde de değişen bir şey olmamıştı. Jack artık polis değildi ama gönlü hâlâ o işteydi. Myrna'ysa eskiden olduğu gibi seviyordu onu. Jack kızın işini bırakmasını iste-

miş, ama Myrna, Jack düzenini yeniden kurana dek çalışmaya devam etmesine izin vermesi için ikna etmişti eski dostumu. Tek kollu birinin iş bulması zordu tabii, ama Jack'in o kadar dostu vardı ki.

Aradan çok geçmeden, bir sigorta şirketinin araştırma servisinde çalışmaya başladı Jack. Tabii ki böyle bir iş olacaktı bulduğu, çünkü Jack'in gönlünde polislikten başka hiçbir iş yatmıyordu. Artık mutluydular, evlenebileceklerdi. Ama sonra da bu...

Pat usulca omzuma dokundu. "Onu evine götürececek araba hazır, aşağıda bekliyor," dedi.

Ayağa kalkıp Myrna'yı elinden tuttum. "Hadi, güzelim. Yapacağın başka bir şey yok. Hadi gidelim."

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı Myrna, bir mavi gömleklinin eşliğinde odadan çıktı. Pat'e döndüm. "Nereden başlıyoruz?" diye sordum.

"Sana bildiklerimi anlatayım," dedi Pat. "Bakalım senin de ekleyecek bir şeylerin var mı? Siz ikiniz çok yakın dostunuz. Belki sen olaya açıklık getirecek bir şeyler söyleyebilirsin."

Kafamı zorladım. Jack öylesine doğru dürüst biriydi ki hiç düşman edinmemiştir. Polis kuvvetlerinde çalışırken bile. Savaştan döndükten sonra girdiği sigorta şirketi için yürüttüğü soruşturmalar da hep sıradan işlerdi; yine de oradan bir şeyler çıkabilirdi belki de.

"Jack dün akşam bir parti vermiş," dedi Pat. "Ufak bir toplantıymış."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Telefonla arayıp beni de çağırdı, ama dün gece yorgunluktan ölüyordum ve erkenden yattım. Askerlik günleri öncesinden tanıdığı birkaç eski dostunu çağırmış."

"Öyleymiş. İsimlerini Myrna'dan aldık. Çocuk-

lar araştırıyorlar.”

“Cesedi kim bulmuş?” diye sordum.

“Myrna bulmuş. Bugün ev yapacak bir arsa bakmak için kent dışına gideceklermiş. Sabah saat sekiz gibi gelmiş buraya. Jack kapıyı açmayınca meraklanmış Myrna. Son günlerde kolu ağrıyıp durduğu için sorun bu sanmış kızcağız. Gidip kapıcıyı bulmuş; o da Myrna’yı tanıdığı için kendi anahatıyla kapıyı açmış. Kızın çığlığını duyunca da koşup geri gelmiş ve hemen bizi aramış. Partiyle ilgili bilgileri verdikten sonra Myrna fenalaştı. Ben de seni aradım.”

“Saat kaçta vurulmuş peki?”

“Doktor bizim buraya gelişimizden beş saat öncesi gibi dedi. Bu da gecenin üç suları gibi oluyor. Otopside sonradan daha kesin bir saat belirleyebiliriz.”

“Silah sesini duyan olmuş mu?”

“Hayır. Büyük olasılıkla susturucu takılmış bir tabancadır.”

“Susturucu takılmış olsa bile 45’likler gümbür gümbür öterler.”

“Biliyorum, ama yandaki dairede de bir parti veriliyormuş. Rahatsızlık verecek kadar gürültülü olmasa da, buradaki sesleri rahat rahat bastırarak kadar ses çıkartıyorlarmış yani.”

“Ya dün geceki partidekiler?” diye sordum. Pat cebinden bir not defteri çıkarttı ve bir sayfasını kopararak bana verdi.

“Bu Myrna’nın bana verdiği isimlerin listesi. Partiye ilk gelen o olmuş. Gece saat sekiz buçukta gelmiş ve gelenleri kapıda karşılayarak ev sahipliği görevini üstlenmiş. Son konuk, saat on bir sularında gelmiş. Hafif bir şeyler içip dans ederek geçirmişler geceyi; sonra da konuklar hep birlikte saat bir gibi

ayrılmışlar.”

Pat’in verdiği listeye bir göz attım. Aralarından bazılarını oldukça iyi tanıyordum. Bazılarının isimlerini Jack’ten duymuşsam da onlarla hiç tanışmamıştım.

“Partiden sonra nereye gitmişler, Pat?”

“Buradan iki ayrı arabayla ayrılmışlar. Myrna, Hal Kines’in arabasına binmiş. Myrna’yı evine bırakıp doğru Westchester’a gitmişler. Diğerleriyle henüz konuşmadık.”

Birkaç dakika ikimiz de hiçbir şey söylemeden öylece durduk; sonra Pat, “Nedeni konusunda ne diyeceksin, Mike?” diye sordu.

Başımı salladım. “Şimdilik bir neden göremiyorum, ama bulacağım,” dedim. “Jack nedensiz yere öldürülmedi. Ve de bahse girerim ki her neyse önemli bir nedenle öldürüldü. Bu işte çok gariplik var. Benden bir şey saklamıyorsun ya?”

“Sana anlattıklarımın fazlasını bilmiyorum, Mike. Ben de senin bir yanıtın vardır diye umuyordum.”

Pat’e bakarak sırttım ama keyifli bir sırtış değildi bu. “Henüz yok. Şimdilik yok, ama olacak. Yanıtları hemen sana ileticeğim, ama bu arada ben kendim de bir sonraki yanıtın peşinde olacağım.”

“Polisler salak değildir, ahbap, bunu biliyorsun. Kendi yanıtlarımızı kendimiz bulabiliriz.”

“Benim kadar çabuk değil, ahbap, benim kadar çabuk değil. Sen de beni buraya bunun için hemen çağırdın zaten. Neler olup bittiğini siz de benim kadar çabuk anlarsınız, ama iş pis işleri yapmaya gelince eliniz kolunuz bağlı kalırsınız. İşte ben o noktada ortaya çıkacağım. Dava boyunca adım adım peşimde olacaksınız, ama sıra enselemeye gelince

beni bir kenara itip kelepçeleri siz takacaksınız aklınızca. Yani beni bir kenara itebilirsiniz tabii. İtebileceğinizi sanmıyorum.”

“Tamam, Mike, tamam. Nasıl istersen öyle olsun. Senin bu işe karışmanı istediğim doğru; ama katili ben de istiyorum. Sen de bunu unutma. Onu senden önce yakalamaya çalışacağım. Elimizde her türlü teknik olanak ve ayak işlerini yapabilecek bir sürü de adamımız var. Ayrıca aptal da değiliz, biliyorsun.”

“Korkma, Pat. Polisleri küçük görüyor değilim; ama senin adamların herifin birini konuşturmak için kolunu kıramaz ya da şaka etmediklerini göstermek için herifçioğlunun ağzına 45’liklerinin namlusunu sokamaz. Bu arada, kendi ayak işlerimi kendim yaparım. Bilmek istediğimi söylemezlerse onlara neler yapacağımı çok iyi bilen sürüyle hergele de bülbül gibi öter beni karşılarında görünce. Benim yöntemlerim sizinkilere hiç benzemez, ama çok etkilidir.”

Bu sözlerle konuşma sona erdi. Birlikte daireden çıktık. Pat, bir şeye dokunulmasın diye, kapıya bir üniformalı dikti. Asansörle binanın dört kat alttaki lobisine indik. Bir kenara çekilip Pat’in kendisini bekleyen gazetecilere bilgi vermesini bekledim; sonra gene birlikte binadan çıktık.

Arabam polis devriye arabasının hemen arkasında, yol kenarına park edilmiş, beni bekliyordu. Pat’le el sıkışıp düldülüme binerek, iki odalı büromun bulunduğu Hackard Binası’na doğru yola çıktım.

Mickey Spillane

KANUN BENİM

BİR MIKE HAMMER ROMANI

"... Sen polissin Pat; kurallar elini kolunu bağlar. Amirin var, amirinin amiri var. Ben, canımın istediğinin kışına indirebilirim tekme. Beni işimden atacak kimse yok. Zımbalanırsam aldırın olmaz... Bugünlerde bir gün delikli demirim elimde, kâtil de karşımda olacak... Jack nasıl öldüyse kâtil de öyle ölecek..."

Hunharca öldürülen en yakın dostunun evine koşan *Mike Hammer*, orada New York Polis Örgütü'nden yakın arkadaşı Yüzbaşı *Pat Chambers*'i, *Jack Williams*'in cesedinin başında bulur. *Mike* ve *Jack* hem eski dost hem de silah arkadaşlarıdır; hatta *Jack*, *Mike*'in yaşamını kurtarmak için bir kolundan olmuştur. *Mike*, arkadaşının öcünü kendi elleriyle almaya yemin ederek işe koyulur. Arkadaşının son zamanlarda görüştüğü insanların hepsini katil zanlısı ilan eden *Hammer*, soruşturmaya başlar. Soruşturdukça karşısına bir uyuşturucu şebekesi, fuhuş halkası ve dünya güzeli bir psikiyatrist çıkar. *Mike* ile New York polisinin yöntemlerinin farklı olduğu, yumrukların ve silahların konuştuğu, yasaların işlemediği, güzel kadınların birer birer *Mike*'in kucasına düştüğü bir yarış başlamıştır. *Mike Hammer* dizisinin ilk ve en tanınmış kitabı olan *Kanun Benim*, yayınlandığından beri çarpıcı diyalogları ve sert serüveniyle bu efsane dizinin unutulmazları arasında.

Kapaktaki fotoğraf: MICHAEL ZEPPELLO

ISBN 975-07-0345-6

9789750703454

<http://www.canyayinlari.com>